

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΩΣ ΠΡΟΕΚΚΛΗΘΗΣΑΝ ΔΥΟ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Μιά δίκη στο Κάιρο. Τα δυο αντίπαλα χωριά. Ο αλληλοσκατωμένος τών κατοίκων. Έξ αιτίας ενός σκύλου. Άγριες επιδρομές. Διά πυρός και αιδήρου. Μίσος πού διαρκεί ενάμιση αιώνα. Στην Κορσική. Οί Ροκκίνοι και οι Ταφφάνι. Πώς ξεκληρίστηκαν δυο μεγάλες οικογένειες. Ο τελευταίος Ροκκίνοι. Ο έρωσ του πρὸς την ώραία Τζούλια. Μιά φρικτή τραγωδία. Έπί τῆς λαϊμητέμου κλπ.

Οί σκύλοι εινε βέβαια οι πύ πατοί και αρροσιμένοι σύντροφοι του ανθρωπού, μύ πολλές φορές έχουν γίνει αιτία τῆς καταστροφῆς του, έστω και χωρίς να τό θέλουν.

Πρό άλλων ετών τό Κακροχρόνιο του Κάιρου στην Αίγυπτο, έξεδίκασε ένα έγκλημα, τό όποιο άφείλετο στην έχθρα, την όποια έτρεφαν μεταξύ τους οι κάτοικοι δυο γειτονικών χωριών, κοντά στις άρζαίεσ έβησε.

Η Έχθρα ατή ποῦρε γίνει αιτία εκατοντάδων αιματηρών εκδικήσεων, έχρονολογείται από 150 (τών και προήλθε από... έναν σκύλο!

Νά τώρα ή ιστορία τῆς Έχθρας ατῆς: Κοντά στην άρχαία πρωτεύουσα τών Φαραώ, τās Θήβας, βοσκονταν δυο χωριά, τό Χαμητάτ και τό Άσσοράφ, τά όποια ζούσαν ήσυχα και ειρηνικόμενα.

Κάποτε όμως—και διά την άκριβειαν κατά τά 1770— τό σκύλι ενός τών κατοίκων του Χαμητάτ, εδάγκωσε έναν κάτοικο του Άσσοράφ, ό όποιος απέθανε άπ' τό δάγκωμα! Έπικλοήθησε τότε μια άγρια συμπλοκή μεταξύ τών συγγενών του πεθαμένου και τών συγγενών του ανθρωπού, στον όποιον άνηκε τό σκύλι.

Η συμπλοκή κράτησε μέρες όλόκληρες, μετετράπη σε μάχη και στο τέλος αειλησε να λάθουν μέρος σ' ατήν, άπ' την μία μεριά όλοι οι κάτοικοι του Χαμητάτ και άπ' την άλλη όλοι οι κάτοικοι του Άσσοράφ.

Έκτοτε άγριο και λυσσαλέο μίσος έχώρισε τούς κατοίκους τών δυο ατῶν χωριών, και όσάκις συνέβαινε να συναπαντηθούν οπουδήποτε, δυο ή περισσότεροι άπ' ατούς, έπακολούθουσε συμπλοκή, μέ αιματηρά άποτέλεσματα. Τό αλληλοφάγωμα ατῶν εκράτησε και κρατάει ακόμη επί ενάμιση αιώνα!...

Τό 1920 μάλιστα, οι κάτοικοι του Άσσοράφ, έκαναν μια νυκτερινή επιδρομή εναντίον του Χαμητάτ, έκαφαν εκατόν εικοσι καλδίες του χωριου ατῶν και έσκότωσαν δεκατέσσερες άπ' τούς κατοίκους του!...

Κατόν τούτου επενέβη ή δικαιοσύνη, συνέληφθησαν 71 εκ τών κατοίκων του Άσσοράφ, οι όποιοι και παρεπέμφθησαν σ' δίκη. Άπ' ατούς οι 21 κατεδικάσθησαν σε καταναναγκαστικά έργα δέκα ετών και οι υπόλοιποι σε μικρότερες ποινές. Όλα δέ ατὰ έξ αιτίας ενός σκύλου!...

Έκαφαν μια νυκτερινή επιδρομή εναντίον του Χαμητάτ

Ένα άλλο παρόμοιο περιστατικό συνέβη πρό πενήντα περίπου ετών, σ' ένα χωριό του Πόρτο Βέκιο της Κορσικής. Στο χωριό ατῶν ζούσαν δυο μεγάλες οικογένειες, οι Ροκκίνοι και οι Ταφφάνι, χωρίς ποτέ να γρινιάσουν μεταξύ τους.

Μιά μέρα όμως, ό σκύλος τῆς οικογενείας Ταφφάνι εδάγκωσε κάποιον άπ' την οικογένεια Ροκκίνοι. Την επομένη ένα μέλος τῆς οικογενείας Ροκκίνοι σκότωσε τόν σκύλο. Την μεθεπομένη ένας Ταφφάνι έσκότωσε έναν Ροκκίνοι! Κι' άπ' τῆς στιγμῆς πειά ατή άγριος πόλεμος ένδοξόσως εκρηχθή μεταξύ τών δυο οικογενειών. Οι Ταφφάνι έστησαν διαρκῶς κατῆρι και μόλις περνούσε ένας Ροκκίνοι, τόν έσκότωναν αλύπητα. Τό ίδιο έκαναν και οι Ροκκίνοι εναντίον τών Ταφφάνι, έως ότου οι δυο μεγάλες οικογένειες αλληλοφάσθησαν και σε αλη την περιφέρεια του Πόρτο Βέκιο δέν έμειναν παρά ένας μόνον Ταφφάνι και ένας Ροκκίνοι!...

Ο τελευταίος Ροκκίνοι ήταν ένας νέος 24 ετών, ριμοκίνδυνος και άποφασιστικός, μέ πρόσωπο ήλικιαμένο, μέ μπρόστα και πόδια αταλένια. Ο νέος ατῶς μισούσε θανασιμός τόν τελευταίο Ταφφάνι. Άν τόν ξεπείρδευε, οιδείε πλέον θ' άπέμεινε επί τῆς γῆς, εκ τῆς αντίπαλου οικογενείας τών Ταφφάνι. Παραφύλαξε λοιπόν επί ποῦν χωρό και στο τέλος κατόρθωσε να σκότωσῆ τόν τελευταίο Ταφφάνι!... Άλλά δέν άρκε-

σθηκε μόνον σ' ατῶ. Η εκδίκησις του έστράφη και εναντίον άλλων οικογενειών, ή όποιες σε παλαιότερα χρόνια είχαν συμπεθερέψει μέ τούς Ταφφάνι κ' έβαλε χέρι και στα μέλη τών οικογενειών ατῶν. Τούς παραφύλαξε δηλαδή και τούς ξεπείρδευε! Η οικογένειες ατῆς ένόθησαν, όπως ήταν φυσικό, εναντίον του, του εκήρξαν άγριο πόλεμο και ό νεαρός Ροκκίνοι αναγκάσθηκε να βγη στο λαφί.

Έκτοτε έζησε σαν φυγάδικος, περιπλανόμενος στα Κορσικανικά δάση, από βοινῶ σε βοινῶ, καταδιωκόμενος διαρκῶς από τὰ άποπάσματα.

Σέ μια συμπλοκή του μέ ένα άποπάσμα σκότωσε έναν χωροφύλακα κ' ετραυματίσθηκε κι' ό ίδιος στο άριστερό του μπρόστο.

Έκτοτε έγινε προσεκτικότερος και άρχισε να άποφεύγη τὰ άποπάσματα, έως ότου, μια μέρα, διέπραξε ένα φρικάδες έγκλημα, τό όποιο συνεταιράζε αλη την Κορσική.

Σέ μια άπ' τῆς περιπλανήσεως του, συνήτησε μια μέρα, μια όμοιωτάτη βοσκοπούλα πού την έλεγαν Τζούλια ή Τζιού, όπως λέν χειμευτικά στην Κορσική.

Άπ' την πρώτη στιγμῆ πού την είδε, την άγάπησε μέ αλη την όμοιή τῆς νεότητός του μέ πάθος, μέ λύσσα! Χωρίς πειά να δινη σημασία σ' άποπάσματα, την παρακολούθουσε διαρκῶς και την έπέισε να τόν παντρευτή, φροθερίζοντας την ότι θα την έσκότωσε.

Οί συγγενεις και φίλοι τῆς νέας την συνεδούλευαν να προσέχη και να μη βγαίνει πειά στην βοσκή, μέ τὰ πρόβάτα τῆς. Άλλ' ή Τζούλια δέν ήταν μόνον όφραία. Ήταν και τολμηρή, σωστή λεβεντοκόρη.

Έξακολουθούσε λοιπόν να βγαίνει στην βοσκή και ν' άποκορῆ τόν έρωτα και τίς σε τό βράδι στο σπίτι τῆς, ή προτάσεις του ληστού. Μια μέρα όμως, όταν γούταν κατακίτηνη και στενοχωρημένη.

Ο Ροκκίνοι την είχε πλησιάσει, όπως πάντα, και τῆς ειπε άποφασιστικά:

—Σου μιλω για τελευταία φορά, Τζιού. Άν δέν άποφασισῆς να με παντρευτή, θα σε σκοτώσω!...

Η Τζούλια δέν είχε ουτε πατέρα, ουτε αδελφά, ουτε στενοίς συγγενεις για να την ήπυστηρίζουν. Είχε μόνο μια μητέρα κ' εκείνη γορη κ' αδύνατη.

Μόλις έφθασε λοιπόν στο σπίτι, διηγήθηκε στην μητέρα τῆς την συνάντησι τῆς μέ τόν ληστή και στο τέλος τῆς ειπε φρόσασμα κ' άποφασιστική:

—Μητέρα, πρέπει να με παντρεύης μ' έναν άνδρα τό γοηγορότερο, ώστε, αν εξακολουθήση να μ' ένοχλή ό Ροκκίνοι, ό άνδρας μου να με προστατεύη, κι' αν έκείνος μέ σκοτώση, να μ' εκδικηθή.

Η γορή μητέρα τῆς κατέβηκε τό ίδιο βράδι στο Πόρτο Βέκιο και την άλλη μέρα μαθευτή κ' αλη τῆς χώρα πὸς ή Τζούλια θα παντρευόταν ένα καλό παλληκάρι, από κάποιο γειτονικό χωριό.

Έτσι ή Τζούλια εξακολουθήσε να βγαίνει στην βοσκή μέ τὰ πρόβάτα τῆς, βέβαια πὸς ό ληστής θα την άφρη πειά φουρη.

Έπειτα όμως από τρεῖς μέρες, ό Ροκκίνοι πρόβαλε Ξαφνικά μπροστά τῆς άγριος κ' άπειλητικός.

—Λοιπόν, τό άποφασισες; Θά γίνης δική μου; τῆν ρώτησε, ενῶ τὰ μάτια του πετούσαν σπῆς.

—Όχι... Ποτέ!... άπάντησε ή θαρραλέα κόρη.

Ο ληστής έκαμε τότε δυο βήματα πρὸς τὰ πίσω κ' έσίρκωσε τό δικαυό όλο του.

—Τότε, έτοιμάσου να πεθάνης! τῆς φώναξε.

—Θά τολμήσῆς να τό κάνης ατῶ; ρώτησε ή νεα.

Μά εκείνος άντι άπάντησεως την έσκόπευσε κατάστῆρα κ' έναρρόβησε. Η νεα σωριάσθηκε κάτω βογγώντας. Ο Ροκκίνοι την πλησίασε, τῆς άδειασε και τό

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΛΕΜΟΝΙΑ

Γ' Ανέκδοτοι

— Φεύγ' από πάνω μου, τινάζω χάμου, γιατί μ' ελπίσασες τόσο βαρειά;... Αυτήσου, αλύπητο, την έμορφιά μου, σ' άλλα ψηλότερα πέσε κλαριά.

Φεύγα, τὰ λίγα μου χλωρά κλωνάρια θά νά ραγίσουνε και θά γυθώ. Σόρε στά έλατα και στά πικάρια κι' άσε με μόνη μου νά κοιμηθώ.

Τέτοια παρόικονα λείει στο χιόνι ή βρογολύγεση ή λεμονιά, κι' όλο θυμώνεται και τó μαλλώνει σάν πεισματάρικη έμορφοεινιά.

Τò χιόνι άτάραχο ψηλά της μένει και με χαμόγελο της άμυλει:

— Γιατί μ' εμάλλωσες βαρειά, καψμένη, γιατί με σαιάξασα τόσο πολύ;

Βλέπεις, έσώπασαν τόρα τ' άρνθια που σου τραγούδαγαν την έμορφή, φύγαν, δέ σούβρονται πλιά τὰ τρυγόνια, που τάχε ή νεότη σου για σπυριούα.

Ηέρας ή άνοιξι. Πέθαναν, πάνε τὰ έμορφα λαλιούδα που μιά φορά γύφου σου έφύτρωναν νά σέ μεθάινε και τάχες, μάτια μου, χρυσή χαρά.

Χειμώνας έπιασε. Γύφου την πλάσι μαρούλα έπλάκασε βαρειά-βαρειά. Πούδς όλομόναχη θά σέ σκεπάση από τόν άγριο κρύο βοριά;—

"Η θές τὰ φύλλα σου, την έμορφιά σου, ή γή ή άρόχταγη νά τὰ χαρή, και νά ξεσέρονται ξεροί μακροά σου κομμάτια όι κλώνου σου τρυφεροί;—

Σόπια, μη σαιάξασα, ποιοδοιμημένη, άσε με άπάνου σου άσπου νά βγή ή ήλιος της άνοιξης άπου χλωαίνει με τίς άχτίδες του πάλι τή γή.

Τότε θά λιώσω έγώ. Και από μένα καινούργια όι κλώνου σου ζοή θά ποιν, καινούργια-θάβουνε φίλλα άνοιχίνα, καινούργια άπ' τ' άνθη σου καρφοί θά βγούν.

Την έξεγέλασε μ' α' τó χιόνι και ή βρογολύγη ή λεμονιά στέκεται άμυλιτη και δέ μαλλώνει... Και πάει, έχάθηκε στην παγωνιά.

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

πιστόλι του κατακέφαλα κ' έφυγε άτάραχος.

Άπό την ήμέρα όμως αήτη έπεσε σέ μιά τρυφερή κατάπλοσι. Δέν προφιλάγονταν καθόλου άπ' τ' άποσπάσιμα. Γύριζε σάν σκυλί που έχασε τόν άρέντη του, έως ότου, μιά μέρα, τόν περικύκλωσαν δύο άποσπάσιμα και τόν συνέλαβαν.

Τò Κακοφυγιοεικό της Μπόσχα, όπου έδιδάσθηκε, τόν κατεδίκασε εις θάνατον και ό Ροσκίνι μεταφέρθη στην κομιούκι Σάρτενε, όπου έπρόκειτο νά καρατομηθί.

Σ' όλο τó διάστημα της φυλάκισέος του και πού και μετά την καταδίχη του, ό Ροσκίνι δέν έβγαζε μιλιά άπ' τó στόμα του.

"Όταν όμως έφτασε τó πρωί της εκτέλεσέος, τότε τόν εκκυριεσε ένας Ξαφνικός τρώμος και παρεκάλισε νά τηλεγραφήσουν στόν Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Κερνφ και νά τή ζητήσουν χάρι.

Στόν δρόμο, καθώς μεταφέρετο στόν τόπο της εκτέλεσέος, ρωτούσε διαρκώς:

— Τò στελεία τó τηλεγράφημα; Δέν ήρθε άκόμη άπάντησις;

"Όταν ό δήμος τόν έτοποθετούσε στην λαμπητόμο, ό άνθρωπος αυτός που ειχε στείλει τόσους ανθρώπους στόν άλλο κόσμο, που ειχε σκοτώσει αλύπητα ένα άθώο κορίτσι, άρχισε νά τρέμη και νά κλαίη φωνάζοντας:

— "Ελεος! "Ελεος!

Μά καιεις δέν τόν λυτήθηκε. Και πλήρωσε με τó κεφάλι του τὰ φρικτά καιουφγίματα του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

— 'Ο Δήμαρχος και ό πρίγκηψ

"Ο πρίγκηψ ντέ Κοντί, ό πατέρας τού μεγάλου στρατηγού και κατακτητού γυναικείων καρδίων, ταξείδευε κάποτε ινκόγκνιτο άπ' τó Παρίσι στην Μασσαλία. Καθώς περνούσε άπο την Λυόν, οι κλητήρες τού Δημοαρχου, οι όποιοί την έποχη εκείνη έτελειούσαν χρέη χωροφυλάκων, τόν πέρασαν για ύποπτο. Τον συνέλαβαν λοιπόν και τόν ώδήγησαν μπροστά στόν δήμαρχο τής πόλεως, ό όποιος ήταν πολύ περιεργός άνθρωπος και ό όνομό του ήτάβαλε σέ πολύψηφά άνάκρισι. 'Ο πρίγκηψ θέλοντας νά διασκεδάση λίγο, άπέμεινε νά φανερώση την ταυτότητά του, άπάτε θ' άρίτωναν άμέσως έλευθήρος.

— Φίλε μου, τού έστε ό δήμαρχος, άρχίζοντας την άνάκρισι με πονηρές και πλάγιες έρωτησέεις, τί καλά λέγονται και ψάλλονται στο Παρίσι;

— Τί ψάλλονται στο Παρίσι; Λειτουργείεις, άποκριθήκε ό πρίγκηψ.

— Δέν πρόκειται γι' αυτό, φίλε μου, σ' έρωτώ για νά μάθω, τί είναι εκείνο που κάνει περισσότερο θόρυβο στην πρωτεύουσα αυτών τόν καιρό.

— Τί κάνει θόρυβο; Τά άμάτια τών μεριστάνων όταν περνούε έπάνω από τὰ λιθοστρώτα τών δρόμων, έστε πάλι ό Κοντί.

— Πρόσεξε, φίλε μου, για νά καταλάβης; τί σου λέω, έπέμεινε ό δήμαρχος, κρατώντας με δυσκολία τόν θυμό του. Θέλω νά μάθω τί καινούργιο ύπάρχει στο Παρίσι;

— Τά πράσινα μπιζέλια; άποκριθήκε ό πρίγκηψ. 'Ο δήμαρχος δέν μπόρεσε νά κρατηθί περισσότερο και. Έξω φρονών άπ' τόν θυμό του, έφώναξε:

— Πώς σέ λένε, φίλε μου;

— "Όταν ταξείδευο, άποκριθήκε ήρεμο ό πρίγκηψ, οι κοιτοί και ό τελλόλι με λένε εφίλε μου, όταν ήβόσκωμαι στο Παρίσι, στην Αύλη με λένε πρίγκηψα ντέ Κοντί!...

Κόκκαλο ό κύριος δήμαρχος.

— Κεφάλι και κεφάλι

"Όταν ό Στέφανος Λετρίσκου ήταν βασιλεύς της Πολωνίας, έξεργάγη επανάστασις εναντίον του, ύπο κηρυχθείσα από διάφορους μεγάλους φροουδαρχας τής χώρας του. Ένας από τούς άρχηγούς τών επαναστατών επεκηρύχσε τó κεφάλι τού βασιλεύς για 20,000 φλορίνια! Είχε μάλιστα την αυθάδεια νά στείλη ένα γραμμα στόν βασιλέα, διά τού όποίου άνήγγελε την επεκηρύχθί του.

"Ο Λετρίσκου όμως, χωρίς νά παραβή καθόλου, έστειλε με τόν ίδιο ταχυδρομό την άκόλουθη σύντομη άπάντησι στόν αυθάδη πρίγκηπα:

"Επήρα και έδιάβασα τó γράμμα σας. Αισθάνθηκα λοιπόν κάποια ειχαριστίστη μόλις ειδα ότι τó κεφάλι μου έχει άκόμη για σάς τόσο μεγάλη αξία. Διότι πρέπει νά σάς όμολογήσω ότι έγώ για τó δικό σας κεφάλι δέν θά έδωνα ούτε ένα κόκκινο λιάρδι.

Τò λιάρδι ήταν τó μικρότερο νόμισμα τού τόπου και ίσοδυναμούσε με τó ένα τέταρτο τού σολδίου, δηλαδή της πεντάρας.

— Τί σου είναι οι 'Εγγυλέσι!

Οί "Αγγλοι μερικές φορές εινε πιο πρωτότυποι και πιο πρακτικοί κι' άπ' τούς 'Αμερικανούς.

"Εφέτος τόν χειμώνα, λόγω χάριν, με την γρήχη και τó άγριο συνάχι που βασάνισε τούς Λονδρέζους, οι περισσότεροί άπ' αυτούς μιά-δύο ώρες, μετά την έξοδο τους άπ' τó σπίτι τους, βρισκόνησαν χωρίς μαντήλια, γιατί εκείνα που ειχαν μαζί τους ειχαν γίνει σέ χάλια άπ' τó συνάχι.

Μερικά λοιπόν άπ' τὰ μεγάλα καταστήματα τού Λονδίνου έγκατέστησαν σέ διάφορα κεντρικά σημεία της πόλεως αυτόματα μηχανήματα, από τὰ όποια, μόλις έφρχιγε καιεις ένα νόμισμα, έβγαινε από μια θήκη ένα μαντήλι καινούργιο, άνάλουγο ποιότητος με τó ποσόν που έφρχιγε ό καθένας. Είχαν δηλαδή τὰ μηχανήματα αυτά τέσσερος τρυπίτσες για νά ριχνουν οι διαβάτες τὰ λεπτά και τέσσερες θήκες μαντηλίδων.

"Όταν έφρχιγε καιεις μισό σελλίνι, έπαιανε ένα μαντήλι μικρό και πρόστιχο. "Όταν έφρχιγε ένα σελλίνι, έπαιανε ένα μαντήλι πιο καλής ποιότητος, με δύο δε σελλίνια έπρομηνεύετο καιεις ένα πρώτης τάξεως μαντήλι και ούτω καθεξής.

Οί καταστηματαρχα που ειχαν την πρακτική αυτή έμπνευσι έκαναν χρυσές δουλειές.

Η ΘΗΗΣΙΜΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κατά τó γενικόν εξαγόμενον πολλών στατιστικών, επί 1000 γυναικών ήλικίας 15-20 έτών πεθάνουν 13 παντεριμένες και 8 άνάταντες. Κατάλληλη ήλικία της γυναικς για γάμο εινε από τὰ 21 ώς τὰ 25 χρόνια.